

opusdei.org

Prelatovo pismo (november 2013)

Razlaga zadnjih dveh členov vere: “pričakujem vstajenja mrtvih in življenja v prihodnjem veku”.

25. Nov. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Čez nekaj tednov se bo končalo leto vere: sveti oče ga bo zaključil 24. novembra, na slovesnost Kristusa Kralja. Ob tej priložnosti vas vabim, da znova preberete besede, ki jih je

naš Oče zapisal v eno od svojih homilij: ***V molitvi Vere izpovedujemo svojo vero v vseмогоčnega Boga Očeta, v njegovega Sina Jezusa Kristusa, ki je umrl in vstal, ter v Svetega Duha, Gospoda, ki daje življenje. Priznavamo, da je ena, sveta, katoliška in apostolska Cerkev Kristusovo telo, ki ga oživlja Sveti Duh. Veselimo se odpuščanja grehov in upanja na prihodnje vstajenje. Toda, ali te resnice zares prodrejo v globine srca ali ostanejo zgolj na ustnicah?***[1]

Slovesnost vseh svetih, ki jo obhajamo danes, ter jutrišnji dan spomina na verne rajne predstavljata povabilo, naj imamo pred očmi naš večni cilj. Ta dva liturgična praznika odsevata zadnja dva člena vere: »krščanska veroizpoved — izpoved naše vere v Boga Očeta, Sina in Svetega Duha ter v njegovo stvarjenjsko, odrešenjsko in

posvečevalno delovanje — dosega višek v razglašanju vstajenja mrtvih ob koncu časov in v izpovedi vere v večno življenje.«[2]

Veroizpoved v nekaj besedah povzame poslednje reči, *zadnje* — na individualni in kolektivni ravni — kar se bo zgodilo vsakemu človeku in vsemu vesoljstvu. Zdrav razum je zmožen slutiti, da za zemeljskim življenjem obstaja nek *onkraj*, v katerem se bo zopet v polnosti vzpostavila pravičnost, ki je tukaj spodaj na zemlji tolikokrat neupoštevana. Toda samo v luči božjega razodetja — predvsem z jasnostjo učlovečenja, smrti in vstajenja Jezusa Kristusa — te resnice pridobijo jasne obrise, čeprav so še naprej zavite v tančico skrivnosti.

Po zaslugi naukov našega Gospoda poslednje resničnosti izgubijo temačen in fatalističen pomen, kakor

so jih skozi zgodovino razumeli mnogi ljudje. Telesna smrt je dejstvo, očitno vsem, vendar v Kristusu pridobi nov pomen. Ni zgolj nekakšna posledica tega, da smo snovna, ustvarjena bitja s fizičnim telesom, ki po naravi teži k propadanju, in ne ostaja samo pri kazni za greh, kar je razodevala že stara zaveza. Sveti Pavel piše tako: *Živeti je zame Kristus in umreti dobiček. (...) Če smo z njim umrli, bomo z njim tudi zaživel.*[3]

»Bistvena novost krščanske smrti je v tem: s krstom je kristjan že zakramentalno “umrl s Kristusom”, da bi živel novo življenje; in če umremo v Kristusovi milosti, tedaj telesna smrt spopolni to “umiranje s Kristusom” in dovrši tako našo včlenitev v Kristusa v njegovem odrešenjskem dejanju.«[4]

Cerkev je Mati v vsakem trenutku. Prenovila nas je v krstni vodi in nam podelila Kristusovo življenje ter

hkrati obljubo prihodnje nesmrtnosti; kasneje je z drugimi zakramenti — predvsem s spovedjo in evharistijo — poskrbela, da se ta “biti” in “hoditi” v Kristusu razvijata v naših dušah; in ko pride težka bolezen, predvsem pa ob smrtni uri, se znova nagne nad svoje hčere in sinove in nas okrepi z bolniškim maziljenjem in obhajilom kot popotnico: priskrbi nam vse potrebno, da se lahko polni upanja in veselega miru soočimo s tem zadnjim potovanjem, ki se bo z božjo milostjo končalo v naročju našega nebeškega Očeta. To pojasnjuje, da je sveti Jožefmarija — kakor mnogi svetniki pred njim in po njem — o krščanski smrti zapisal te jasne in optimistične besede: ***Ne boj se smrti. — Že zdaj jo velikodušno sprejmi ..., ko bo Bog hotel ..., kakor bo Bog hotel ..., kjer bo Bog hotel. — Nikar ne dvomi: prišla bo ob času, kraju in na način, ki je najbolj primeren ... saj jo bo poslal Oče-Bog. —***

Dobrodošla bodi naša sestra smrt!

[5]

Misli mi potujejo k tolikim ljudem — ženskam in moškim iz Opus Dei, njihovim sorodnikom, prijateljem in sodelavcem —, ki so tik pred tem, da svojo dušo izročijo Bogu. Za vse prosim milosti, da bi bil njihov prehod svet, poln miru, v tesnem poistovetenju z Jezusom Kristusom. **Vstali Kristus je upanje, ki se nikoli ne zmanjša, ki ne razočara (prim. Rim 5, 5) (...) Kolikokrat v našem življenju upanja izpuhtijo, kolikokrat se pričakovanja, ki jih nosimo v srcu, ne izpolnijo. Upanje nas kristjanov je močno, gotovo in trdno na tej zemlji, po kateri hodimo poklicani od Boga; odprto je v večnost, saj je utemeljeno v Bogu, ki je vedno zvest.[6]**

Predlagam vam, da v tem mesecu, ki je posvečen vernim rajnim, znova preberete in premišljuje odstavke,

ki jih *Katekizem katoliške Cerkve* posveča poslednjim rečem. Našli boste razloge za upanje in nadnaravni optimizem ter novo spodbudo za vsakdanji duhovni boj. Celo obiski pokopališč, ki so v teh tednih na mnogih krajih pobožna tradicija, lahko postanejo priložnost, da bodo tisti, s katerimi uresničujemo apostolat, premišljevali o večnih resnicah in bodo vedno bolj iskali tega našega Boga, ki hodi z nami in nas kliče z očetovskimi nežnostmi.

S smrtjo se zaključi čas za uresničevanje dobrih del in za pridobivanje zasluženja pred Bogom, in takoj nastopi osebna sodba za vsakega posameznika. Dejansko je del vere Cerkve, da »vsak človek prejme v svoji neumrljivi duši večno plačilo takoj ob smrti v posebni sodbi — ki postavi njegovo življenje v odnos do Kristusa — bodisi prek očiščevanja bodisi s takojšnjim

vstopom v nebeško blaženost bodisi s
takojšnjim pogubljenjem za
vekomaj.«[7]

Temeljni predmet te sodbe bo
ljubezen do Boga in do bližnjega, ki
se izraža v zvestem izpolnjevanju
zapovedi in stanovskih nalog. Danes
se mnogi ljudje izmikajo
premišljevanju tega dejstva, kakor da
bi se na ta način lahko izognili
pravični božji sodbi, ki je vedno
prežeta z usmiljenjem. Božji otroci ***se
ne smemo bati ne življenja ne
smrti***, kakor je dejal sveti
Jožefmarija. Če smo trdno usidrani v
naši veri; če se skesani zatekamo h
Gospodu v zakramentu pokore,
potem ko smo ga žalili, ali pa da bi
očistili svoje nepopolnosti; če pogosto
prejemamo Kristusovo telo v
evharistiji, ne bo prostora za strah
pred tem trenutkom. Premišljujmo,
kar je naš Oče napisal pred mnogimi
leti: ***“Zdelo se mi je smešno, da ste
govorili o 'računu', ki ga bo treba***

poravnati Gospodu. Ne, za vas ne bo sodnik — v strogem pomenu besede — temveč le Jezus.” — Ta stavek, ki ga je napisal sveti škof, je potolažil več kot eno užaloščeno srce in lahko potolaži tudi tvoje.[8]

Razen tega — in tako je zato, da bi nas navdalo največje veselje — Cerkev niti po smrti ne zapusti svojih otrok: pri vsaki maši kot dobra Mati posreduje za duše vernih rajnih, da bi bili sprejeti v slavo. Predvsem v mesecu novembru jo njena skrbnost spodbuja, da so njene prošnje za rajne še bolj zavzete. V Delu — *delčku Cerkve* — smo soglasni s to željo in z ljubeznijo ter hvaležnostjo izpolnjujemo priporočila svetega Jožefmarija za te tedne, tako da velikodušno izročamo sveto daritev in sveto obhajilo za vernike Opus Dei, za naše pokojne sorodnike in sodelavce ter za vse duše v vicah. Ali vidite, kako v premišljevanju o poslednjih rečeh ni ničesar

žalostnega, temveč je vir nadnaravnega veselja? S popolnim zaupanjem čakamo na zadnji božji klic ter dovršitev sveta na poslednji dan, ko bo Kristus prišel v spremstvu vseh angelov, da bi prevzel svoje kraljestvo. Takrat se bo uresničilo vstajenje vseh ljudi, ki so živeli na zemlji, od prvega do zadnjega.

Katekizem katoliške Cerkve pravi, da je bilo slednje že »od vsega začetka bistvena prvina krščanske vere.«[9] Zato je že takrat naletela na nerazumevanja in nasprotovanja. »Zelo splošno je sprejeto, da se po smrti življenje človeške osebe nadaljuje na duhovni način. A kako verovati, da bi to telo, ki je tako očitno umrljivo, moglo vstati k večnemu življenju?«[10] To se bo resnično zgodilo ob koncu časov po božji vseomogočnosti, kakor izrecno trdi atanazijanska veroizpoved: »Pri njegovem prihodu bodo vsi ljudje vstali s svojimi telesi in dali obračun

vsakdo o svojih dejanjih. In tisti, ki so delali dobro, bodo šli v večno življenje, tisti pa, ki so delali slabo, v večni ogenj.«[11]

Ljubeča blagohotnost našega Očeta Boga je presenetljiva. Ustvaril nas je kot bitja, narejena iz duše in telesa, iz duha in snovi, in njegov načrt je, da se takšni vrnemo k Njemu, da bi v prihodnjem življenju večno uživali njegovo dobroto, njegovo lepoto, njegovo modrost. Po posebnem Gospodovem načrtu pa je v to slave polno vstajenje pred nami že stopilo eno človeško bitje — presveta Devica Marija, Jezusova Mati in naša Mati, ki je bila s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo. Še en razlog več za upanje in zaupanja poln optimizem!

Imejmo v mislih te božje obljube, ki nas ne morejo prevarati, predvsem v trenutkih bolečine, utrujenosti, trpljenja ... Poglejte, kaj je dejal sveti Jožefmarija, ko je nekoč pridigal o

poslednjih rečeh: ***Gospod, verujem, da bom vstal od mrtvih; verujem, da se bo moje telo ponovno združilo z mojo dušo, da bi večno vladalo s teboj: po tvojem neskončnem zasluženju, po posredovanju tvoje Matere, zaradi posebne ljubezni, ki jo imaš do mene.***[12] Rad bi, da ne bi mislili, da je to pismo črnogledo; ravno nasprotno, v spomin nam priklič, da nas, če smo zvesti, čaka božji objem.

Po vstajenju od mrtvih bo nastopila poslednja sodba. Nič od tega, kar je bilo odločeno na posebni sodbi, se ne bo spremenilo, vendar pa bomo takrat spoznali »poslednji smisel celotnega stvarjenjskega dela in celotnega potekanja odrešenjske zgodovine, in razumeli bomo čudovita pota, po katerih je njegova previdnost vodila vse stvari do njihovega poslednjega namena in cilja. Poslednja sodba,« tako zaključuje *Katekizem katoliške*

Cerkve, »bo razodela, da božja pravičnost zmaga nad vsemi krivicami, ki so jih povzročile njegove stvari, in da je njegova ljubezen močnejša od smrti.«[13]

Seveda nihče ne ve, ne kdaj ne kako bo nepričakovano nastopil ta poslednji dogodek zgodovine, niti kakšna bo obnovitev materialnega sveta, ki ga bo spremljala: to je nekaj, kar Bog v svoji previdnosti ohranja zase. Mi pa moramo biti čuječi, kajti — kakor je velikokrat napovedal Gospod — *ne veste ne dneva ne ure!* [14]

V eni od katehez o veroizpovedi nas papež Frančišek spodbuja, naj nam premišljevanje o sodbi **nikoli ne vliva strahu, temveč naj nas spodbuja, da bomo bolje živeli sedanjost. Bog nam z usmiljenjem in potrpežljivostjo daje ta čas, da bi se ga vsak dan učili prepoznavati v ubogih in majhnih,**

da bi si prizadevali za dobro in bili čuječni v molitvi in ljubezni[15].

Premišljevanje večnih resnic v nas postane bolj nadnaravno posvetem *božjem strahu*, dárú Svetega Duha, ki nas vodi k temu, da — kakor je govoril sveti Jožefmarija — sovražimo greh v vseh njegovih oblikah, kajti greh je edino, kar nas lahko oddalji od usmiljenih načrtov našega Očeta Boga.

Moje hčere in sinovi, globoko premišljujmo o teh poslednjih resničnostih. Tako se bo povečalo naše upanje in v težavah bomo polni optimizma; po vsakem majhnem ali ne tako majhnem padcu bomo vedno znova vstali — Bog nam namreč ne odreče svoje milosti — ob misli na večno blaženost, ki nam jo je obljubil Jezus Kristus, če mu bomo zvesti. »To popolno življenje s presveto Trojico, to občestvo življenja in ljubezni z njo, z Devico Marijo, z angeli in vsemi blaženimi (zveličanimi) imenujemo

“nebesa”. Nebesa so poslednji cilj in uresničenje najglobljih človekovih hrepenenj, stanje najvišje in dokončne sreče.«[16]

Nebo: “Kar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.” Ali te ta apostolova razodetja ne poganjajo v boj?[17]

Upam si dodati: ali pogosto misliš na nebesa? Ali si poln upanja, ker te Gospod ljubi s svojo neskončnostjo? Ali dvigamo svoje srce k presveti Trojici, ki nas vedno spremlja in nas ne bo nikoli zapustila?

Kakor že veste, me je sveti oče 18. oktobra sprejel na avdienci. Kako dobro je biti ob papežu! Izrazil je svojo naklonjenost in svojo hvaležnost Prelaturi za apostolsko delo, ki ga uresničuje po vsem svetu. Še en razlog, moje hčere in sinovi, da ne popuščamo v molitvi zanj, za njegove namene in njegove

sodelavce. Pred nekaj dnevi smo v enem ob beril pri maši brali, kako sta Aron in Hur od jutra do večera podpirala Mojzesove roke, da bi izraelski voditelj lahko brez utrujenosti posređoval za svoje ljudstvo[18]. To je naša naloga in naloga vseh kristjanov, da s svojo molitvijo in mrtvičenjem podpiramo papeža v izpolnjevanju njegovega poslanstva v Cerкви, ki mu ga je zaupal Jezus Kristus.

22. novembra se dopolni še ena obletnica, odkar je sveti Jožefmarija leta 1937 na poti prek Pirenejev v Rialpu našel vrtnico. Zgodilo se je dan po prazniku Marijinega darovanja, in naš Oče si je to razlagal kot znamenje, da je nebo hotelo, naj nadaljuje svojo pot, da bi še naprej svobodno opravljal svojo duhovniško službo v krajih, kjer je bila verska svoboda spoštovana. To je še eno vabilo Device Marije, naj se več pogovarjamo z njo.

Še naprej molite za moje namene. V teh dneh priporočite Bogu predvsem vaše brate, ki bodo 9. novembra prejeli diakonat. Pripravimo se na slovesnost Kristusa Kralja z upanjem in optimizmom, ki ob premišljevanju večnih resnic rasteta v naših srcih. Zahvalimo se našemu Gospodu za še eno obletnico papeške postavitve Opus Dei za prelaturu, 28. novembra tega meseca.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. november 2013.

[1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 129.

[2] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 988.

[3] *Flp* 1, 21 in 2 *Tim* 2, 11.

[4] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1010.

[5] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 739.

[6] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 10. 4. 2013.

[7] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1022.

[8] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 168.

[9] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 991.

[10] *Prav tam*, št. 996.

[11] Atanazijanska veroizpoved (*Quicumque*), 38-39.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 13. 12. 1948.

[13] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1040.

[14] *Mt* 25, 13.

[15] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 24. 4. 2013.

[16] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1024.

[17] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 751.

[18] Prim. 2 *Mz* 17, 10-13.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-november-2013/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-november-2013/) (8. Avg. 2025)